

HỒI 602

Sơ Tham Thất Lợi

K

hấu Trọng gãi đầu lẩm bẩm: “Chả có lý nào lại như vậy!”

Cửa ra ở ngay trên đầu bọn gã, sát với bậc đá cuối cùng và cũng được thiết kế như lối vào. Vấn đề là địa đạo không ngoặt về hướng Hoàng cung như Khấu Trọng dự liệu. Chiều theo vị trí, nếu đẩy cửa bước ra, chắc chắn sẽ lọt vào trong phạm vi Hoàng thành mà không phải Hoàng cung.

Đại Đường Hoàng thành vô cùng rộng lớn, dù không tính Tây nội uyển được bố trí ở bên trong thì cũng phải bằng mười hai khu chợ Đông thị hợp lại. Một nửa diện tích Hoàng thành thuộc về Hoàng cung, phân cách với nhau bởi Hoành Quán quảng trường chạy dài suốt từ đông sang tây. Tọa lạc trong Hoàng thành là các dinh thự của bá quan văn võ sở tại. Hoàng cung gồm có Dịch Đình cung, Thái Cực cung và Đông cung, trong đó Thái Cực cung là nơi Lý Uyên đích thân chấp chính, nghị sự và cư trú.

Bố Chánh phường nằm sát phía tây Hoàng thành, chỉ cách một con đường lớn là An Hóa đại nhai. Từ Doãn phủ trong Bố Chánh phường, địa đạo chạy thẳng một mạch về hướng đông, nếu căn cứ vào khoảng cách thì cửa ra chỉ có thể nằm ở góc tây nam Hoàng thành. Cho dù ba người có thể thân bất tri quỷ bất giác lén vào Hoàng thành, nhưng nếu muốn tiến nhập Thái Cực cung thì phải vượt qua Hoành Quán quảng trường rộng mênh mông, tiếp đó là ba đại môn cùng nằm trên một trục đường là Quảng Vận môn, Thừa Thiên môn và Trường Nhạc môn. Về cơ bản, đó là việc bất khả thi vào lúc này, khi Đường cung đang toàn diện giới bị đề phòng Thạch Chi Hiền đột nhập.

Hầu Hi Bạch bàn: “Hay là cứ mở cửa thò đầu ra quan sát? Có khả năng bên ngoài là mật thất với một nhánh địa đạo khác thông đến Hoàng cung.”

Từ Tử Lăng lắc đầu: “Thiết kế như vậy quá bất hợp lý. Mới rồi Lý Uyên và Vũ Văn Thương không phải theo cửa này đi ra. Hi Bạch huynh hãy nhìn kỹ cửa sắt, lớp rỉ sét chứng tỏ đã lâu không có người đụng đến.

Khấu Trọng gật đầu: “Đây không những là lối ra giả, mà còn là cạm bẫy. Cơ quan để mở cửa này nhìn thì giống như ở lối vào, thực ra lại có một chút khác biệt rất vi diệu. Tuy ta

không thể nhìn ra tác dụng ở chỗ nào, nhưng có thể đoán rằng, nếu mở cửa tất sẽ đánh động hệ thống cảnh báo.”

Hầu Hi Bạch đồng ý: “Như vậy mới hợp lý. Địa đạo này thông đến Hoàng cung, hiển nhiên là vô cùng quan trọng, các thợ giỏi nhà Đường chắc chắn phải vất óc để bảo đảm an toàn, bởi thế mới thiết kế cạm bẫy khiến địch nhân lần mò vào đây bị trúng kế.”

Ba người bắt đầu tìm kiếm dọc theo bức tường phía bắc địa đạo, hết ngọn hỏa tập này tới ngọn hỏa tập khác được đốt lên, nhưng khi ngọn cuối cùng sắp tàn vẫn không một kết quả. Khấu Trọng thở dài sườn sượt: “Ta hôm nay mới lên hàng cơ quan thổ mộc đại sư, chân tài vừa vươn tới đỉnh cao thì ai ngờ chết sặc trên giường. Con bà nó! Nhánh địa đạo cón con này làm sao so với Dương Công bảo tàng muôn vàn khó khăn phức tạp được!”

Từ Tử Lãng mò mẫm trong bóng tối quay lại từ phía lối ra ở tiểu lâu trong Doãn phủ, lên tiếng: “Còn bức tường phía nam chưa xem xét, nhưng tiếc là thời gian không còn nhiều. Chúng ta phải rời khỏi đây thôi, bằng không khi trời sáng đừng hòng thoát thân. Đêm mai sẽ quay lại!” Đúng lúc đó, Hầu Hi Bạch đứng ở bậc đá ngay dưới lối ra dùng tay ra hiệu phía trên có người.

Khấu Trọng và Từ Tử Lãng cảm thấy vô cùng kinh ngạc. Theo lý mà nói, tiểu lâu phải thuộc cấm địa của Doãn phủ, việc lau chùi hàng ngày đều cần tiến hành trước khi trời sáng. Bọn hắn không hề lo sợ có người đi vào địa đạo vì thứ nhất là cửa địa đạo chỉ có thể mở được từ phía trong, trừ phi kẻ muốn vào có bản lĩnh như Khấu Trọng và Từ Tử Lãng vừa mới liên thủ thi triển. Thứ hai là “ngụ đạo” này vốn chỉ dành cho Lý Uyên, há cho phép người khác lạm dụng.

Hai người đến bên cạnh Hầu Hi Bạch, vận công vào tai, quả nhiên loáng thoáng nghe được tiếng đối thoại của một nam một nữ, nhưng vì cánh cửa đá dày cả nửa xích, lại thêm các khe hở hầu như khít rịt, khiến cả ba công lực đều cao mà vẫn không nghe rõ người phía trên đang nói gì? Từ Tử Lãng có giác quan nhạy bén hơn Khấu Trọng, thì thầm: “Nam hình như là Doãn Tổ Văn, nữ là... ủa... nữ là, ngửi thấy không, là Văn Thái Đình của Âm Quý Phái.”

Thính giác của gã đột nhiên bén nhạy hẳn lên, không chỉ nhận ra đúng là Văn Thái Đình, mà còn nghe được nội dung cuộc nói chuyện của hai người. Thì ra Khấu Trọng đã đặt tay lên bối tâm hắn, một luồng chân khí cuộn cuộn không ngừng tuôn vào, hợp với chân khí của Từ Tử Lãng cùng lưu chuyển. Trong thiên hạ, có thể mượn chân khí, lại dễ dàng hòa hợp

tựa nước trộn với sữa như thế này, quả thực chỉ duy nhất ở tiệm của hai gã, tuyệt nhiên không có chi nhánh khác.

Hai người đi lên từng bậc từng bậc, lời nói càng lúc càng rõ, nhưng chỉ riêng với Từ Tử Lăng. Có tiếng Doãn Tổ Văn: "Việc này nên từ từ chờ gấp gáp. Vả lại thời cơ chưa đến, chúng ta cứ gieo hạt, sau này sẽ hái quả." Từ Tử Lăng nghe mà chẳng hiểu gì, trong lòng khẳng định đã bỏ lỡ mất đoạn đối thoại chính trước đó.

Bỗng nhiên có tiếng áo quần sột soạt, tiếp đó là tiếng ú ớ của Văn Thái Đình. Tử Lăng không phải một tên ngốc, hiểu ngay đôi nam nữ phía trên đang quần quít thân thiện. Văn Thái Đình này thật không chỉ biết lợi dụng dung nhan vẫn còn xuân sắc để đạt được mục đích, mà bản tính vốn thâm đặng. Từ Tử Lăng từng chính tai nghe y thị quyến rũ Trì Sanh Xuân, chỉ là Trì Sanh Xuân không dám làm gì. Một hồi sau, có tiếng Văn Thái Đình vừa thở hổn hển vừa thổ thề: "Công phu người ta như thế nào? Huỳnh hài lòng chứ?"

Từ Tử Lăng quay về phía hai khuôn mặt đầy vẻ mong chờ của Khấu Trọng và Hầu Hi Bạch khẽ nói: "Bọn họ vừa mới giao hoan xong."

Khấu Trọng gạt mồ hôi trên trán, lẩm bẩm: "May là như vậy, nếu không chúng ta chết ngạt trong đây mất."

Tiếng của Doãn Tổ Văn lại lọt vào linh nhĩ của Từ Tử Lăng: "Thái Đình nàng đích thực là một kỳ tích, mười hai năm trước khiến người ta mê mẩn, nay mười hai năm sau vẫn khiến người ta mê mẩn. Ta đã thử với đám oa nhi non nớt kia không ít lần, mà đều cảm thấy nhạt nhẽo vô vị, làm sao bằng nàng được."

Từ Tử Lăng trầm nghĩ, thì ra hai kẻ này vốn là tình nhân cũ. Nhưng Doãn phủ thiếu gì chỗ, tại sao phải đến tiểu lâu ám tàng bí đạo này lén lút tư tình? Giả như Lý Uyên nổi hứng bất chợt, tối nay muốn đi ra ngoài lần thứ hai thì chẳng phải sẽ đụng nhau sao?

Văn Thái Đình bỗng hỏi: "Lối vào địa đạo ở trong này ư?"

Từ Tử Lăng giật nảy mình than thầm, vậy mà cứ tưởng đối phương không thể từ ngoài mở cửa.

Gã chỉ yên tâm sau khi nghe Doãn Tổ Văn trả lời: "Ở ngay dưới giường đó, mà chỉ có thể mở được từ bên trong thôi. Ngày đầu tiên ta được giao phủ đệ này, liền phải nhận trách nhiệm thủ hộ địa đạo cho Lý Uyên, nhưng vẫn chưa từng đi vào bên trong."

Văn Thái cười khanh khách: "Lý Uyên tín nhiệm ông vậy à!"

Doãn Tổ Văn cười theo: “Loại người như Lý Uyên không khó đối phó, quan trọng nhất là biết chiều theo sở thích của hắn. Lúc đầu hắn không nghĩ đến việc dùng địa đạo để ra ngoài tìm hoa hưởng rượu, toàn do ta gợi ý và an bài, làm cho cuộc sống của hắn thêm phong phú. Trong lòng hắn, Doãn Tổ Văn ta là đại công thần chân chính.”

Văn Thái liền dâng bích: “Luận về tâm trí mưu kế, Doãn sư huynh trong Thánh môn ta có thể xếp vào Tam Giáp. Doãn sư huynh mới chỉ đùa bỡn cho con gái xuất hiện, mà một nửa thiên hạ của Lý phiệt đã lọt vào tay, Âm Quý Phái bọn muội không sánh bằng.”

Doãn Tổ Văn cười: “Ở trên giường mà nàng còn dành sức dâng bích ta ư! Đừng nói chuyện ngoài đề nữa. Trong đám hậu bối, ta rất thích Thanh nhi. Ta nghĩ nàng ấy là nhân tuyển đẹp nhất để kế thừa Chúc hậu, thích hợp hơn cả Loan nhi.”

Văn Thái Đình than thở: “Muội cùng Bích Trần sư bá, Biên sư đệ đều thấy Thanh nhi rất được, vấn đề là ‘Thiên Ma Pháp Quyết’ một ngày còn trong tay Loan nhi thì y thị vẫn là kẻ thừa kế danh chính ngôn thuận.”

Doãn Tổ Văn nói: “Chỉ cần các người có thể bắt sống y thị, ta tự có biện pháp bức thị trao ra Pháp quyết. Tư chất oa nhi đó quả thật phi thường, vấn đề là không thúc thời, chỉ biết có báo thù cho sư phụ. Hiện nay, giấc mộng mà Thánh môn ta ấp ủ bao đời cuối cùng đã có cơ hội để thực hiện, bởi thế phải bỏ qua mọi hiềm khích, để người có năng lực cao nhất đứng ra lãnh đạo.”

Văn Thái Đình im lặng, rồi nhẹ giọng: “Tốt lắm! Chỉ cần Thanh nhi đoạt được Pháp quyết, còn Thạch Chi Hiền khẳng định quyết tâm giết chết con gái y thị ta có thể thay mặt các nguyên lão của Âm Quý Phái quyết định, mọi việc sau này đều nghe theo lời Thạch Chi Hiền! Chà, trời mau sáng quá.”

oOo

Từ Tử Lăng gặp Hồ Tiểu Tiên ở ao Phóng sinh trong chợ Đông thị. Hai người đến cạnh bờ ao, ngồi lên góc tường đá.

Hồ Tiểu Tiên vui mừng hỏi: “Có chuyện gì tìm người ta vậy?”

Từ Tử Lăng đáp: “Cuối cùng ta cũng tìm ra một biện pháp, giúp Hồ tiểu thư không còn sợ bị Trì Sanh Xuân ép hôn nữa.”

Hồ Tiểu Tiên ngược đôi mắt trong veo như làn thu thủy nhìn gã dò xét, rồi thở thê nũng nịu: “Cuối cùng nô gia cũng biết vì sao Từ đại hiệp muốn đổi phỏ với Trì Sanh Xuân rồi!”

Từ Tử Lăng hiểu ngay những lời tối qua Âu Dương Hy Di nói với Đại Tiên Hồ Phật đã có tác dụng. Hồ Phật đã thuật lại cho Hồ Tiểu Tiên, khiến tâm tình nàng phấn khởi, bởi vì biết Hồ Phật tuyệt đối không gả nàng vào Trì gia.

Gã giả bộ hồ đồ hỏi: “Tiểu thư hình như không quan tâm lắm đến biện pháp của ta, phải chăng vì đã tự tìm ra biện pháp giải quyết khác? Hoặc là cho rằng vấn đề đã được giải quyết ổn thỏa.”

Hồ Tiểu Tiên ngạc nhiên nói: “Huynh chính là người đã nghĩ ra lý do vô cùng lợi hại, lại còn có thể qua phản ứng của nô gia mà phán đoán ra thật nhiều đạo lý. Ôi! Nô gia phục rồi! Thật lòng cũng muốn đùa huynh cho vui. Được rồi! Lại có tin gì xấu thế?”

Từ Tử Lăng thầm phục nàng nhạy bén, qua ngữ khí mà biết được hẳn đã có kế hoạch kỹ lưỡng, mỉm cười nói: “Nếu Doãn Tổ Văn xin Lý Uyên vì Trì Sanh Xuân đề nghị hôn nhân với lệnh tôn, tiểu thư có thể biết kết quả sẽ như thế nào không?”

Hồ Tiểu Tiên tỏ vẻ khinh thường: “Làm sao mà Lý Uyên chịu ra mặt vì Trì Sanh Xuân chứ! Trì Sanh Xuân căn bản không đủ tư cách để Doãn Tổ Văn chịu gọi ý với Lý Uyên.”

Từ Tử Lăng điềm đạm nói: “Nếu kẻ lấy trộm ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ không phải là Tào Tam mà là Lý Uyên thì như thế nào?”

Hồ Tiểu Tiên mặt hoa thất sắc, lạc giọng: “Huynh nói đùa ư!”

Từ Tử Lăng thầm hoảng hốt, không nghĩ Hồ Tiểu Tiên phản ứng mạnh như vậy, nói: “Chuyện này hoàn toàn chính xác. Hồ tiểu thư tính thế nào?”

Hồ Tiểu Tiên ngờ ngạc một hồi, rồi chán nản buông thông: “Chuyện đó thật tồi tệ! Ta thà lấy Trì Xuân Sanh chứ không muốn bị tiến cung để chịu những ngày thê thảm u ám không ánh mặt trời trong đó.”

Từ Tử Lăng ngăn người: “Vì sao nàng lại bị tiến vào Hoàng cung? Huống chi ‘Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ’ là vật không thể để ánh sáng rọi vào, Lý Uyên chỉ vì muốn được lòng Trương Tiệp dư mà lấy thôi.”

Hồ Tiểu Tiên than thở: “Đối với ta, loại nam nhân như Lý Uyên dễ hiểu gấp ngàn gấp vạn lần so với Từ đại hiệp người. Mỗi khi gặp ta hai hai mắt lão cứ sáng rực lên. Ôi! Trực

giác của nữ nhân một lời khó nói hết, hãy dạy ta cách giải thích cho huynh đi?" Nàng nhún mày lặng đi một chút rồi tiếp: "Làm sao huynh biết Lý Uyên lấy trộm?"

Từ Tử Lăng ậm ừ, không trả lời mà hỏi ngược lại: "Nàng đương nhiên phải biết nguy hiểm đến mức nào, tại sao vẫn tiết lộ cho Lý Uyên biết 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' trong tay Trì Sanh Xuân?"

Hồ Tiểu Tiên đáng thương ghen ngào: "Ta còn tưởng Lý Uyên ra mặt giúp người ta! Nếu ông ta cứ đường đường chính chính mà lấy thì không thành vấn đề, nhưng đằng này lại ngấm ngấm cướp đoạt thì chắc có mưu đồ khó lường. Thay vì chỉ cần nói sẽ lấy lại bức tranh từ tay Tào Tam giao lại cho cha ta, lão ta lại để bọn tay chân nói gần nói xa, ám thị rằng cha chỉ còn đường tiến nữ nhân lãnh lợi ta vào Hoàng cung, trừ phi ông ấy không muốn sống yên ổn tại Trường An nữa! Ôi, cha suốt ngày chỉ lo nghĩ làm sao phát triển Đại Tiên môn, hy sinh cả hạnh phúc của nữ nhi để đổi được điều gì chứ? Nhưng nói cho cùng, Tiểu Tiên cũng chỉ là dưỡng nữ của ông ấy mà thôi."

Từ Tử Lăng chẳng hiểu gì mấy, nghe xong chỉ biết giương mắt lên nhìn, rồi đành nói: "Nếu lệnh tôn là người cương quyết như tiểu thư nói, bằng vào quyền thế của Lý Uyên, không cần 'Hàn Lâm Thanh Viễn Đồ' vẫn có thể tiến nạp tiểu thư vào cung, sao lại phải lao tâm khổ tứ quá như thế?"

Cùng lúc đó trong lòng gã thầm nghĩ, việc này cũng không khó chứng thực, chỉ cần điều tra có phải Trương Tiếp dự mong mới có bức tranh đó như Lưu Văn Tĩnh nói với Trì Sanh Xuân hay không. Nếu lời Hồ Tiểu Tiên nói không may là thật thì sẽ tới phiên gã cùng Khấu Trọng, Hầu Hi Bạch ba tên đầu đầu. Muốn trộm tranh dưới ánh mắt giám sát của Vu Sở Hồng đã vô cùng khó khăn, giờ lấy đồ vật từ tay của Lý Uyên trong tình trạng giới bị nghiêm ngặt đề phòng Thạch Chi Hiền lại càng khó hơn, gần như là không thể.

Hồ Tiểu Tiên than thở: "Có hai người trong thành Trường An mà Lý Uyên rất muốn nạp vào trong cung, một là Kỷ Thiển, còn người kia chính là nô gia, Kỷ Thiển là danh kỹ thanh lâu nổi tiếng nhất, còn nô gia... Ôi! Nói sao cho huynh hiểu đây, nô gia thuộc loại thích kết giao bằng hữu, huynh hiểu chứ? Nói tóm lại, với thân phận hoàng đế, nạp chúng ta vào cung là điều Lý Uyên phải đắn đo không ít. Ông ta sợ người trong thiên hạ cười mình hiểu sắc, tuy rằng việc ông ta hiểu sắc thiên hạ không ai không biết."

Từ Tử Lăng kêu trời trong bụng, nếu như thế này, kể "bảo họa chiêu thân" của Khấu Trọng há không phải hại hấn sao. Chuyện này còn hơn là khó chịu, Từ Tử Lăng đương nhiên không dám nói ra, gã đành cười khổ, gạt đi: "Đây chỉ là suy đoán của tiểu thư thôi."

Hồ Tiểu Tiên hờn dỗi: “Huynh không tin ta sao? Đến khi Lý Uyên mượn có việc này nạp nô gia vào cung rồi thì ai có thể cứu ta?”

Từ Tử Lăng nói: “Đợi ta chứng thực chuyện này đúng như nàng nói, sau đó sẽ tìm cách trộm bức tranh quý trong tay ông ta. Một việc xong là trăm việc xong.”

Hồ Tiểu Tiên nói: “Nhưng huynh làm thế nào có thể chứng thực việc này? Chẳng lẽ đi chất vấn Lý Uyên?”

Từ Tử Lăng mỉm cười, nói: “Bản sơn nhân tự có diệu kế, tạm thời không thể tiết lộ.”

Hồ Tiểu Tiên tỏ vẻ bất mãn: “Huynh là người như vậy sao? Nói chuyện lúc nào cũng lấp lửng lững, giấu đầu giấu đuôi, không biết nô gia đang lo chết đi được ư? Ngay cả nếu chứng thực được thì Từ đại hiệp huynh tuy bản lãnh cao cường, nhưng trong tình thế Thái Cực cung cao thủ như mây, cảnh giới thâm nghiêm, lại không biết Lý Uyên giấu tranh nơi nào, chắc chắn sẽ không thể làm gì. Đùng có mà an ủi nô gia!”

Từ Tử Lăng cười khố, nói: “Nàng lại dùng thủ đoạn ép ta nói rồi. Ta đã đáp ứng, đương nhiên sẽ tận lực vì nàng mà làm cho chu đáo, nàng hãy chờ tin tức tốt lành của ta!”

Hồ Tiểu Tiên cuống quýt: “Huynh chưa chịu nói cho nô gia biết muốn đi dụ dỗ ai sao?”

Từ Tử Lăng đứng dậy, dang hai tay: “Chuyện này tạm thời gác lại, nếu có biến hóa gì ta sẽ báo cho nàng.” Nói xong định bỏ đi thì bị Hồ Tiểu Tiên nắm tay áo kéo lại, cười nói: “Ta còn có một bí mật nữa muốn cho huynh biết cơ.”

oOo

Khấu Trọng dùng diện mạo Thái Nguyên Dũng đi đến Tư Đồ phủ, gặp bốn tên hầu cũng vừa tới liền hỏi thăm Lôi Cửu Chỉ.

Từ phía sau có tiếng cười nói: “Người như ta đây mới là quản gia chứ! Một khi có khách tới ta biến thành kẻ báo tin, mở cửa chính là ta, châm trà rót nước cũng là ta, nên mới thành ra như thế này. Bốn người này là Trần Phủ điều sang, đồng hương của Phúc Vinh gia chúng ta, về mặt trung thành không có vấn đề.”

Cả hai đi vào thính đường thì đụng ngay Nhậm Tuấn người của Tư Đồ Phúc Vinh. Sau khi ngồi vào bàn, Khấu Trọng hạ giọng hỏi: “Tổng nhị gia đi gặp giai nhân chưa?”

Lôi Cửu Chỉ ngạc nhiên: “Nghe ngôn từ và ngữ khí của ngươi thì hình như muốn ám chỉ chuyện khác.”

Khấu Trọng hỏi: “Các người không thấy từ hôm qua, sau khi gặp Thương mỹ nhân, cả con người lẫn thần khí Tống nhị ca chúng ta đều hoạt bát hẳn lên à?”

Nhậm Tuấn đáp: “Nghe Khấu gia nói, tiểu tử cũng cảm thấy như vậy. Tống gia kể với tôi, người phải đi khắp hai chợ Đông, Tây mới chọn mua được thứ vải hoa vừa ý làm lễ vật tặng Thương Trường chủ, về đến đây rồi còn hỏi ý kiến chúng ta nữa. Nhìn ánh mắt Tống gia, đương nhiên không một ai nỡ phê bình.” Lôi Cửu Chỉ trầm ngâm: “Lần này phải chăng là vô tình cảm liễu, liễu xanh um? Nếu đúng như thế, thực đáng vui đáng mừng. Ngươi và Tiểu Lăng bớt được một mối tâm sự.”

Nhậm Tuấn hiểu kỳ hỏi: “Tâm sự gì vậy?”

Lôi Cửu Chỉ lên giọng kể cả: “Tiểu hài tử không cần biết chuyện người lớn.”

Nhìn nét mặt thất vọng của Nhậm Tuấn, lão mềm lòng: “Thong thả rồi ta sẽ kể cho ngươi, giờ đang có chính sự quan trọng khẩn cấp.”

Khấu Trọng hỏi: “Có chính sự gì quan trọng khẩn cấp vậy?”

Lôi Cửu Chỉ đáp: “Tối nay Doãn Tổ Văn mở yến tiệc ở Thượng Lâm Uyển mời chúng ta, gọi là tẩy trần cho Phúc Vinh gia. Ngươi nói xem, có phải là chuyện quan trọng khẩn cấp không?”

Khấu Trọng vui mừng thốt lên: “Cuối cùng cũng trúng kế!” Nhưng lại lập tức nhíu mày: “Tối nay không phải là muốn viên cớ từ chối Thiên Tiên cục của Nhĩ Văn Hoán đấy chứ?”

Lôi Cửu Chỉ hớn hỏ nói: “Ngươi hình như quên mất thân phận mình là ai. Phúc Vinh gia cần gì phải chiều đãi một kẻ đưa tin như ngươi?”

Khấu Trọng phá lên cười: “Tống quản ra oai phủ đầu đối với người mới đến thật lợi hại, kiến thức tiểu nhân nông cạn, không biết công việc của kẻ đưa tin lại dễ dàng thoải mái đến vậy, chỉ cần nằm trong nhà ngủ hoặc rong chơi khắp nơi. Phải kiểm đồ trường thi thố bản lĩnh, con bà nó, cờ bạc mới được.”

Lôi Cửu Chỉ cười nói: “Là ta nói các ngươi chỉ cần giả dạng bên ngoài như thế. Khi bọn ta ở bên trong rượu uống chén to, thịt gấp miếng lớn thì các ngươi có thể tận dụng cơ hội, chuồn sang bên kia đường mà chờ câu cá. Đó đích thị là bản sắc của hạng tham tâm đồ quý, không chịu bỏ qua bất cứ sòng bạc nào. Bảo đảm không một ai nghi ngờ các ngươi.”

Nhậm Tuấn chêm vào: “Lôi gia nhớ hỏi Khấu gia tối nay đệ phải làm gì?”

Khấu Trọng vui vẻ đáp liền: “Rất đơn giản, ngươi phải bộc lộ dã tâm với đồ trưởng, quan trọng là tác phong phải nhất quán, luôn thận trọng đa nghi. Dĩ nhiên cứ mặc sức mà tăng bốc Doãn Tổ Văn. Những việc còn lại tốt nhất ngươi hỏi Lăng thiếu gia, hẳn rõ toàn bộ kế hoạch hơn ta.”

Lôi Cửu Chỉ mỉm cười, nói: “Hiện tại là kẻ có mưu tính với kẻ có kế. May thay bọn ta đã biết quỷ ý trong lòng bọn chúng, còn bọn chúng không hiểu càn khôn trong tay áo ta. Chúng ta sẽ chiếm hết thượng phong.”

Khấu Trọng hớn hở nói: “Nếu tối nay có Trì Sanh Xuân trong đám khách, thì coi như chúng ta đã đến rất gần thành công. Còn một việc quan trọng nữa suýt quên nói với các người, ‘Thiện Mẫu’ Sa Phương của Đại Minh Tôn giáo cùng hơn mười tên giáo đồ của mục ta tối qua đã bị Thạch Chi Hiền thịt sạch, và chính miệng Thạch Chi Hiền nói Dương Hư Ngạn là ‘Nguyên Tử’.”

Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn vô cùng hào hứng. Sau khi hỏi rõ sự tình, Lôi Cửu Chỉ nói: “Việc này chắc chắn vang động toàn thành, chấn kinh thiên hạ.”

Khấu Trọng nói: “Ta lại nói sẽ không một ai hay biết. Ở thời điểm dùng binh đối ngoại như bây giờ, nhà Đường tất sẽ phải tìm cách bịt chặt những loại tin tức như thế, không cho tiết lộ ra ngoài một chút phong thanh, cứ như không hề có việc như thế xảy ra, tránh cho lòng người hoang mang.” Rồi gã than: “Thạch Chi Hiền thật sự không thể xem nhẹ, chỉ cất tay, động chân đã có thể trấn nhiếp các hệ phái Ma môn, tình cảnh của Loạn Loạn sẽ càng thêm nguy hiểm.”

Lôi Cửu Chỉ nhún mày: “Ngươi còn định bảo bộc cho yêu nữ đó nữa ư?”

Khấu Trọng cười khổ: “Không phải muốn bảo bộc, chỉ là chiến lược của ta cần có y thị. Chúng ta bây giờ không phải như giang hồ cừu sát, mà là minh tranh ám đấu để giành thiên hạ. Nếu vứt bỏ mọi toan tính, người đầu tiên muốn giết y thị chính là Khấu Trọng ta. Tối qua chúng ta vừa giao đấu với nhau, Thiên Ma đại pháp của thị rất có thể chính là khắc tinh mà vận mạng đã định sẵn cho Tinh Trung bát pháp của ta. Con bà nó!”

Lôi Cửu Chỉ và Nhậm Tuấn nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không biết nói gì.

- o O o -